

punkt ønske en Konflikt imellem de forskjellige Statsmagter, men jeg drifter mig til overfor det ærede Medlem (Klein), der nys talte, at paastaae at kunne paavise, at det ikke blot har været de enkelte Medlemmers Forudsætning eller Tanke, da de voterede netop for denne Henvisning, at man dermed meente de almindelige Regler for Sædtillæg, men at det ogsaa var den ærede Ministers egen Forudsætning, da han forelagde Loven. Der som man vil tage Lovudkastet for sig, vil man see, at dets § 4 siger: „Samtlige disse Gager blive derhos at udbetale i Overeensstemmelse med Lov om Lønninger for Embedsmænd under Kongerigets Ministerier, som ikke ere ansatte i selve Ministerierne, § 5,“ og for at man ikke skal troe, at der her er taget Feil i Titlen, men Feil i Paragrafen — § 5 handler nemlig ikke herom — og for at man ikke skal være i Tvivl om, at den Hovedforudsætning, der laae til Grund, var, at den almindelige Regel om Sædtillæg skulde fastholdes, beder jeg see hen til det af den ærede Rigsdagsmand (Klein) saavel som af den ærede Minister paaberaabte Sted i Motiverne. Der staaer ved at beregne Sædtillægget den samme Fiktagelse med Hensyn til Paragrafen, men Titlen er ligeledes citeret der: „Udkast til Lov om Lønninger for Embedsmænd under Kongerigets Ministerier, som ei ere ansatte i selve Ministerierne“, og for at vise, at det ikke er Titlen, men Paragrafen, der er feil, beder jeg at see det næste Stykke, hvori der staaer: „Alderstillæg efter det i § 5 foreslaaede System“, og da det er § 5 i det Lovforslag, som dengang laae til Forhandling, kunde der heller ikke være Spørgsmaal om at henvise til en foreslaaet Forandring, naar man dermed meente en Lov. Vilde man henvise til Loven af 1860, skulde man der, hvor der er Tale om Alderstillæg, have henvist til § 11; men i Loven af 19de Februar 1861 er den paagjældende Paragraf § 5. Dette er ogsaa overeensstemmende med den Forudsætning, hvorunder Udvalget stillede Forslag om at forandre denne Paragraf, som er feil, fra § 5 til § 1, hvilket ogsaa blev vedtaget ved anden Behandling her i Salen. Først til tredie Behandling fremkom det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand har nævnt, fra et Medlem, der ikke

længere er her i Thinget, hvorved han foreslog, at man, da den Lov, hvortil man henviste, ikke var endelig sanktioneret, ligesaa godt kunde nævne Loven af 31te Marts 1860, der indeholdt det Samme; man valgte derved kun en anden Betegnelse for den samme Tanke, og man tænkte vedblivende, at det var efter de almindelige Regler for Beregningen af Sædomsfrivning. Jeg skal imidlertid give saavel den ærede Rigsdagsmand som den ærede Minister Ret i — det er min Opfatning — at man dengang ikke har tænkt paa, at der vilde være endeel af disse Embeder, der ikke ligefrem gaae ind under § 5 i Loven af 31te Marts 1860. Siger man, som den ærede Rigsdagsmand ogsaa idag har sagt, at det var betænkeligt at ville have en Lov, samtidigt med at den blev født, ved at slyde den ind under en anden Lov, der var samtidig under Behandling, maa jeg gjentage, hvad jeg allerede har sagt ved anden Behandling, at dette ikke er Tilfældet, da Loven i de fleste Tilfælde vil være anvendelig paa de allerfleste af de Embeder, hvorom her er Tale; men jeg anseer det for uforkert, at man ikke i Paragrafen istedetfor at forandre Henvisningen hellere valgte en Betegnelse som den: „efter den almindelige Regel for Sædtillæg“. Jeg kan af hvad der er passeret dengang ikke faae Andet ud, end at det har været Meningen saavel hos den ærede Minister, som forelagde Loven, som hos Thinget, der vedtog den, at de almindelige Regler for Sædtillæg skulde være gjældende og ikke den specielle Anvendelse, der er gjort af samme i Loven af 31te Marts 1860, hvor der ikke var Brug for mere end denne enkelte Side af den. Den høitærede Minister har fremdeles søgt en stor Støtte i det Udtryk i Loven om Retsbetjentenes Lønning, at der staaer i § 2, at disse Beløb skulde lægges til Grund for Pensionsberegningen, og han har meent, at det dermed var givet, at de ikke skulde betragtes som uvisse Indtægter. Dette er ganske rigtigt, men der er heller ikke Tale om at betragte dem som uvisse Indtægter, da de ere visse nok; Spørgsmaalet er derimod, om man vil give Forøgelse i Lønningen ved Sædtillæg af disse Indtægter, men dette kan efter min Opfattelse paa ingen Maade blive Tilfældet med Hensyn til dem, der have et saa